

tiet, ligesom tilfældet er med afgørelser efter stk. 1, nr. 2.

Svar:

§ 19, stk. 1, nr. 1 og 2 handler om to forskellige situationer.

Efter § 19, stk. 1, nr. 2, bliver en alkoholbevilling *tilbagekaldt* af bevillingsmyndigheden (kommunalbestyrelsen) efter forslag fra politiet, hvis bevillingshaveren ikke driver virksomheden forsvarligt.

Da det er bevillingsmyndigheden, som har givet alkoholbevilling, er det også bevillingsmyndigheden, som kan tilbagekalde bevillingen. Politiet forbereder bevillingssager og fører tilsyn med, at restaurationer drives forsvarligt. Det er sædvanligvis derfor også politiet, som konstaterer den uforsvarlige drift af virksomheden.

§ 19, stk. 1, nr. 1, handler om *frakendelse* af bevilling. Dette kan ske i de tilfælde, hvor bevillingshaveren har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser i loven eller af vilkår for alkoholbevillingen. Der er altså tale om en yderligere sanktion for overtrædelse af et strafbart forhold. Derfor er det domstolene, som under straffesagen også tager stilling til frakendelse af bevillingen. Politiet rejser tiltalen i disse sager.

Frakendelse ved domstolene efter § 19, stk. 1, nr. 1, finder således anvendelse ved egentlige lovovertrædelser, mens bevillingsmyndighedens mulighed for *tilbagekaldelse* efter § 19, stk. 1, nr. 2, bruges, når der er særlig grund til at antage, at bevillingshaveren ikke vil drive virksomheden på forsvarlig vis. En tilbagekaldelse er derfor ikke nødvendigvis en følge af et strafbart forhold.